

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, čj. KUJCK 66928/2017/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2017, čj. 54 A 8/2017-31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 2. 2017, čj. 5587-2/16 Ha, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se jej dopustit tím, že jako řidič osobního vozidla jel po ulici Krajinská v Českých Budějovicích ve směru jízdy od náměstí Přemysla Otakara II., přičemž nerespektoval dopravní značku „Pěší zóna“. Za přestupek mu správní orgán uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil (respektive jej změnil v jednom slově, aby opravil písařskou chybu).

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jež ji rozsudkem uvedeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl. Mimo jiné uvedl, že z výroku rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, na kterém konkrétním úseku a jakého jednání se stěžovatel dopustil a co tím porušil. Skutek byl vymezen takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny s jiným skutkem. Neuvedení informace ve výroku rozhodnutí o tom, že žalobce nesplňoval žádnou z výjimek uvedených na dodatkové tabulce ke značce, kterou porušil, nebylo nezbytné a nemá za následek vadu rozhodnutí. Tato informace byla následně uvedena v odůvodnění rozhodnutí. K chybějícímu odkazu na konkrétní ustanovení porušené právní normy uvedl, že skutek byl slovy dostatečně popsán, přičemž uvádění dalších zákonných ustanovení ve výroku rozhodnutí by bylo nadbytečné a nepřispělo by ke srozumitelnosti rozhodnutí. Správní orgán naplnil požadavky na výrok rozhodnutí stanovené právními předpisy. Dále ke správním orgánem odmítnutému důkaznímu návrhu uvedl, že žalovaný sice mohl podrobněji rozvést, z jakého důvodu považoval výpověď strážníků městské policie za důvěryhodnou, na rozdíl od tvrzení stěžovatele, že do pěší zóny vjel J. K. a stěžovatel z ní již pouze vyjžděl. V kontextu všech okolností případu lze ale dovodit, proč tak učinil, přičemž skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se něco jiného.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy tvrdí nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[4] Namítal vady výroku správního rozhodnutí spočívající v nedostatečném popisu místa protiprávního jednání. Údaj o místě zastavení hlídkou obecní policie nevypovídá nic o místě spáchání přestupku. To bylo vymezeno pouze jako ulice Krajinská ve směru jízdy od náměstí, přičemž nikoli v celé délce ulice Krajinská je pěší zóna. Nelze tedy zjistit, zda řídil vozidlo v části ulice označené dopravní značkou „Pěší zóna“, nebo mimo tuto zónu, a zda se tedy dopustil protiprávního jednání. Místo spáchání přestupku bylo vymezeno nedostatečně. Samotná jízda v pěší zóně navíc sama o sobě není protiprávní, pokud se na dotyčného řidiče vztahuje výjimka uvedená na dodatkové tabulce. Ve výroku rozhodnutí však toto zhodnocení chybělo a skutek byl proto vymezen nedostatečně. Taktéž nebyl uveden odkaz na porušenou právní normu. Tato norma není obsažena ani v odůvodnění rozhodnutí, přičemž správní orgán má povinnost v rozhodnutí uvést, která konkrétní právní norma byla porušena. Odkaz na porušenou právní normu je základní náležitostí výroku rozhodnutí. Krajský soud otázku posoudil nesprávně, neboť se nejednalo o ustanovení, které by bylo ve výroku nadbytečné. Dále namítal, že u správního orgánu navrhoval výslech svědka J. K. Tento důkaz nebyl proveden, žalovaný upřednostnil tvrzení strážníků před tvrzením stěžovatele, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Krajský soud se věnoval pouze hodnocení, proč se měl správní orgán přiklonit spíše k verzi tvrzené strážníky městské policie, než k verzi tvrzené stěžovatelem. Na provedení důkazu svědeckou výpovědí měl právo. Závěrem navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že výrok rozhodnutí splňuje požadavky zákona, je v něm uvedeno, čeho se stěžovatel dopustil a co svým jednáním porušil. Neuvedení jednoho konkrétního ustanovení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Skutek byl popsán dostatečně tak, aby nemohl být zaměnitelný s jiným. Místo spáchání přestupku nebylo vztaženo k celé ulici Krajinská, ale je specifikováno ke konkrétnímu místu (u restaurace Masné krámy),

pokračování

což vyplývá i z fotodokumentace založené ve spisu. Stěžovatel na dotaz strážníků nesdělil, že by na něj měla dopadat některá z výjimek z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Odmítl pochybnost ohledně totožnosti přestupce, neboť z výpovědi strážníků vyplývá, že stěžovatel byl od počátku viděn, jak vjíždí od náměstí do pěší zóny, ve vozidle byl sám, bezprostředně poté byl zastaven a dle osobních dokladů ztotožněn. Provedení svědecké výpovědi J. K. bylo nadbytečné, neboť nepanovaly žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, nejednalo se tak o opomenutý důkaz. Závěrem se ztotožnil s hodnocením věci učiněným krajským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] První námitka stěžovatele směřovala k nedostatečně vymezenému místu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu.

[8] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 5. 2017, platilo, že *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákažu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, je nutné, aby skutek, který je obviněnému dáván za vinu, byl popsán již ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě a konkrétně: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Výrok rozhodnutí slouží ústavní hodnotě právní jistoty. Je klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Nejvyšší správní soud dodává, že rozšířený senát se zabýval formulací výroku rozhodnutí ve vztahu ke správnímu deliktu, nicméně jeho závěry jsou ve vztahu k přestupkům zcela přiléhavé. Z jeho usnesení vyplývá, že správní delikty a přestupky jsou si svou povahou podobné a zásady trestání a řízení o nich, včetně náležitostí výroku rozhodnutí, jsou plně srovnatelné.

[9] V nyní projednávané věci mělo být dle stěžovatele místo vymezeno pouze jako *„jel po ulici Krajinská ve směru jízdy od náměstí“*. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že místo spáchání přestupku bylo popsáno mnohem konkrétněji, k čemuž dospěl i krajský soud. Správní orgán uvedl: *„jel jako řidič osobního vozidla [...] po ulici Krajinská v Českých Budějovicích ve směru jízdy od náměstí Přemysla Otakara II., [...] následně byl před restaurací Masné krámy zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie“*. Údaj o zastavení a kontrole před restaurací Masné krámy nelze považovat pouze za strážníky určené místo k zastavení, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Lze si jen těžko představit, že by strážníci volili místo k zastavení stěžovatele jinde, než na místě samém, tím spíše, že by určovali místo k zastavení vozidla v pěší zóně. Zároveň nelze nyní posuzovanou věc srovnávat se situací na dálnici, jak činí stěžovatel. Z důvodu bezpečnosti provozu na dálnici není možné zastavovat přestupce na místě samém spáchání protiprávního jednání, ale až později na jiném vhodném místě (odpočívadle či čerpací stanici). Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel jel v pěší zóně kolem restaurace Masné krámy, kde byl také strážníky zastaven. Výrok rozhodnutí

tím vyjadřuje nejen místo zastavení stěžovatele na pokyn strážníků, ale i místo samotného protiprávního jednání. Jak stěžovatel správně uvádí, není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na „*metr přesně*“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2006, čj. 4 As 270/2015-42 nebo ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52). Místo spáchání přestupku stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí specifikováno názvem města, ulice, směrem jízdy a názvem restaurace, k níž stěžovatel jel a kde jízdu na pokyn strážníků skončil, čímž bylo popsáno dostatečně konkrétně.

[10] K výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel dále namítal, že v něm není uveden odkaz na konkrétní právní normu, kterou měl svým jednáním porušit.

[11] Otázkou požadavků na formulaci výroku rozhodnutí se již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Ten dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení je sice vadou, avšak samo o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr o tom, jakou normu pachatel vlastně porušil. V návaznosti na toto usnesení následně Nejvyšší správní soud shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 7/2018-58) nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudek ze dne 13. 2. 2019, čj. 9 As 272/2017-31).

[12] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl: „*byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), kdy porušil povinnost stanovené v blavě II tohoto zákona, přestupku se dopustil z nedbalosti tím, že [...] jel jako řidič osobního vozidla [...] po ulici Krajinská v Českých Budějovicích ve směru jízdy od náměstí Přemysla Otakara II., přičemž nerespektoval DZ IZ6a „Pěší zóna“ ve spodní části vjezd do pěší zóny povolen „1. Dopravní obsluha od 6:00 do 10:00 a od 18:00 do 20:00 hodin, 2. Cyklisté, 3. Vozidla parkující v objektech“ [...], tedy svým jednáním porušil ustanovení o povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích podle § 4, písm. b) a písm. c) zákona o silničním provozu.“*

[13] Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a podle § 4 písm. c) pak řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí vadou, neboť ve výroku neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Podle § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu

pokračování

platí, že *do pěší zóny je povolen vjezd jen vozidlům vyznačeným ve spodní části dopravní značky podle odstavce 2.* Stěžovatel, který nerespektoval dopravní značku „Pěší zóna“ a vjel do takto označené oblasti bez povolení, svým jednáním porušil právě § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle sjednocujícího právního názoru rozšířeného senátu je nezbytné, aby konkrétní porušení ustanovení bylo uvedeno již ve výrokové části rozhodnutí. Je proto potřeba v tomto směru korigovat rozsudek krajského soudu, který uvedené za vadu neoznačil. Na druhou stranu, jak již bylo uvedeno, ne každá zjištěná vada správního řízení bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 3. 2004, čj. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že o natolik závažné pochybení správního orgánu se nejedná. Smyslem požadavků na výrok rozhodnutí je nutnost specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Vadu v podobě neuvedení konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí je možno zhojit tehdy, pokud je skutek ve výroku vymezen tak, že je bezpečně seznatelné, jakou konkrétní normu pachatel porušil (srov. usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 2 As 34/2006). O takovou situaci se nyní jedná, neboť z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že stěžovatel vjel do pěší zóny, aniž by k tomu byl oprávněn. Ze slovního popisu jednání stěžovatele lze ve spojení s uvedeným § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dovést závěr, jakou normu stěžovatel porušil, tedy právě § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu. Stěžovateli uvedená vada nijak nebránila v jeho procesní obraně neboť i z jeho podání je zřejmé, že si byl vědom, že na pěší zónu smí vjíždět jen vozidla vyznačená ve spodní části dopravní značky a jde-li o vozidla jiná, dochází ke spáchání přestupku. Nejedná se proto o pochybení dosahující takové intenzity, které by mělo vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[15] K výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel dále namítal, že byl nedostatečně vymezen skutek, kterého se měl dopustit. Samotná jízda v pěší zóně totiž není protiprávní za předpokladu, že se na řidiče vztahuje některá z výjimek uvedených na dodatkové tabulce dopravní značky „Pěší zóna“.

[16] Obdobnou žalobní námitkou stěžovatele se zabýval již krajský soud. Ten uvedl, že nebylo nezbytné, aby správní orgán I. stupně uváděl přímo ve výroku rozhodnutí hodnocení, zda stěžovatel splňoval některou z výjimek uvedených na dodatkové tabulce ke značce, kterou porušil. Nejvyšší správní soud se s ohledem na jeho ustálenou judikaturu (sp. zn. 2 As 34/2006) ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že neuvedení této skutečnosti ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo nezbytné a nemá za následek vadu rozhodnutí. Výrok rozhodnutí nemá být slohovým cvičením popisujícím všechny možné aspekty, pro které by jednání nemuselo naplňovat znaky odpovědnosti za přestupek, ačkoliv o nich v dané věci nevznikají pochybnosti. Při tomto postupu by musel správní orgán uvádět ve výroku například i to, že přestupci je více než 15 let nebo netrpěl v době jeho spáchání duševní chorobou (§ 5 zákona o přestupcích). Takový požadavek by byl zjevně absurdní. Krajský soud k tomu dodal: *„Žalobce ostatně to, že by se na něj nějaká z výjimek vztahovala, v průběhu správního řízení ani ve své žalobě netvrdil.“* Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel tento závěr krajského soudu nijak nezpochybnil. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že na dotaz strážníků, zda se na stěžovatele jako řidiče vozidla vztahuje některá z výjimek uvedených na dodatkové tabulce dopravní značky „Pěší zóna“ odpověděl, že neví a jako důvod jízdy v pěší zóně uvedl, že *„chvátá do Komerční banky“*. V kasační stížnosti uváděl, že protiprávně jedná ten, kdo úsekem (pěší zónou) jede, aniž by byl vozidlem parkujícím v objektu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom smyslu, že na *„Vozidla parkující v objektech“* se skutečně vztahovala výjimka k vjezdu do pěší zóny. V řízení však nebylo zjištěno (a stěžovatel to ani

netvrdil), že by na něj dopadala některá z výjimek vjezdu do pěší zóny. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že námitka stěžovatele není důvodná.

[17] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl jím navržený důkaz, který měl prokazovat skutkový průběh odlišný od zjištěného skutkového stavu. Tím mělo dojít k porušení stěžovatelova práva na výslech svědka v jeho prospěch.

[18] Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele předesílá, že správní orgán není návrhy účastníků na provedení důkazů vázán. Ve správním řízení se uplatňuje především zásada vyhledávací a zásada materiální pravdy, podle které podklady pro rozhodnutí opatřuje v potřebném rozsahu zásadně správní orgán (srov. § 3, § 50 odst. 2 věta první a § 50 odst. 3 správního řádu). S důkazy navrženými účastníky řízení je správní orgán povinen se vypořádat, tj. tyto důkazy provést, anebo zdůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114, zdejší soud konstatoval, že „otázce odmítnutí návrhu na provedení konkrétních důkazů ve správním (jakož i soudním) řízení se zdejší soud mnohokrát vyjadřoval, vycházející rovněž ze zcela konzistentní judikatury Ústavního soudu. Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, vybrat i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a pokud jim neryhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nález sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153; dostupné též na <http://nalus.usoud.cz>).“

[19] V nyní posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve popsal skutkový stav věci, ke kterému dospěl na základě obsahu správního spisu a svědeckých výpovědí strážníků městské policie. Z nich vyplynulo, že strážníci viděli stěžovatele, jak vjíždí do pěší zóny v ulici Krajinská v Českých Budějovicích. U domu č. p. X (před restaurací Masné krámy) jej zastavili a podle občanského průkazu ztotožnili. Ve vozidle byl v ten okamžik stěžovatel sám. Následně se vyjádřil k návrhu na výslech svědka J. K. Uvedl, že „odmítá námitku odvolatele, kdy zpochybňuje totožnost řidiče v době spáchání přestupku, kdy si měl odvolatel pouze vyzvedávat vozidlo z pěší zóny od svého známého Ing. J. K., nar. X, U V. X, P., kdy tohoto zároveň navrhl jako svědka k prokázání tvrzeného. Z výpovědí strážníků, které jsou v základních rysech posuzované události konzistentní, a není důvod o jejich obsahu pochybovat, jednoznačně vyplývá, že odvolatel byl viděn od počátku, jak vjíždí od náměstí do pěší zóny, ve vozidle byl sám a bezprostředně poté byl zastaven a dle osobních dokladů ztotožněn.“

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle kterého žalovaný mohl rozvést podrobněji, z jakého důvodu považoval výpověď strážníků městské policie za důvěryhodnější, na rozdíl od tvrzení žalobce o tom, že do pěší zóny vjel J. K. Stěžovatelem předestřená skutková realita je ovšem vysoce nepravděpodobná už z toho důvodu, že strážníci osobně viděli stěžovatele vjíždět do pěší zóny. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, vyplývá, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že obviněným obecně náleží právo nechat slyšet svědky ve svůj prospěch. V nyní projednávané věci však nelze přehlédnout, že ve věci vystupuje Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, a s ní spojené osoby, včetně navrhovaného svědka J. K. Obstrukční taktiky těchto osob nesouvisející se zajištěním práva na spravedlivý proces, ale pouze se zcela záměrným zdržováním procesu jsou soudu z mnoha řízení dobře známy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, bod [33], ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 36/2016-29, bod [34], nebo ze dne 23. 4. 2019, čj. 4 As 29/2019-33, bod [23]), včetně uvádění zcela smyšlených svědků. Tvrzení, že do pěší zóny vjela shodou okolností osoba spojená s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tak nese znaky účelovosti a je vysoce nepravděpodobné. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že takovému jednání by neměla být poskytována soudní ochrana. Úkolem soudu není chránit zneužívání práva, ale poskytovat ochranu reálně existujícím veřejným subjektivním právům, nebo se zabývat takovými námitkami, kde o existenci veřejných subjektivních práv jsou alespoň důvodné pochybnosti. Pochybnosti v této věci však soud nemá.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. října 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu